

Moje soukromí! Nekoukat, nešťourat!

Neškodná loupež

„Mám pro vás prácičku.“ řekl nám Danny a všichni jsme najednou odložili püllitr s pivem. Tvrdým nárazem o stůl nám spadla pěna. Zmateně jsme se na sebe podívali. Danny nebyl zrovna typ, který dělá blbosti, a tohle rozhodně znělo jako blbost, které zřejmě budeme později litovat. Takové věci většinou dělá Sean. Už za ně taky třikrát seděl. Sean měl dlouhé blond vlasy a vždycky pohodovej výraz. Dodneška vlastně nevíme, kde pracoval. Danny byl ten rozvázný, který pracoval v Národní bance. Občas byl však trochu namyšlený. Ale pokud šlo o pomstu, na to byl expert. „Tak kdo tě naštvál tentokrát?“ zeptal se Stuart a dlouze se napil. Stuart byl celkem vysoký, měl krátké, kudrnaté vlasy a nosil brýle. Pracoval jako technik v jaderné elektrárně. Byl děsně chytřej. Najednou se Mathew nahnul přes stůl a podal Stuartovi lžici, aby viděl, že se mu pěna od piva pod nosem udělala knírek. Mathew byl velmi snědý a měl husté, černé vlasy. Pořád říkal, že má italský původ a aby nás v tom utvrdil, našel si práci v jedné italské restauraci. No a jak bych popsál sebe? Jmenuju se Jake. Mám hnědé vlasy stejně jako Danny a pracoval jsem na trati pro motokros.

„U nás v práci je jedna ženská. Megan. Už kolikrát jsem si všiml, že si všechny naše spolupracovnice prohlíží a pak si vždycky něco zapisuje do počítače. Myslím si, že nás v tom počítači všechny pomlouvá. To nemůžu dopustit.“ řekl, jako kdyby byl nějaký hrdina. „A co chceš dělat?“ zeptal se ho Mathew. Danny zvedl püllitr a ještě před tím než se napil, vysvětlil nám svůj plán. „Potřebuju se do toho počítače dostat. Podíval bych se do něj sám, když je Megan pryč, ale nemůžu riskovat, že by mě chytlí, protože potřebuju mít čistej štít. Čekám, že mě každou chvíli povýší.“ dopověděl a napil se. „A to jako chceš, abychom se do toho komplu nabourali my?“ podivil se Stuart a přitom si poklepal na čelo. „No jako správní kámoši byste se...“ spustil Danny, jenže se pak napil a nebylo mu rozumět. „Co?“ řekli jsme všichni skoro zaráz. „...No mohli byste se v noci dostat do banky do dvacátýho patra a poslat mi ten její soubor do počítače.“ řekl potichu, ale všichni jsme mu rozuměli až moc dobře. „Ty ses asi zbláznil, ne?“ zvýšil na něj hlas Stuart a stoupl si. Všichni se na nás náraz podívali. Chytl jsem ho za ruku a stáhl zpátky dolů na židli. „Vždyť to bude vypadat jako loupež?“ pokračoval dál Stuart. „Ale prosím tě...“ odpověděl Danny a usmál se. „Jsi blázen. Tohle neuděláme.“ řekl jsem a napil jsem se také. „Není to zas taková blbost. Já bych do toho šel.“ řekl Sean. „Hele ty mlč.“ obrátil se na něj Mathew. „A to jsem si myslel, že jsme kámoši. Kámoši by to pro mě udělali.“ začal ukřivdění Danny. Nakonec po dlouhém přemlouvání jsme souhlasili.

Ještě ten večer jsme se všichni kromě Dannyho sešli u mě v bytě. Každý si donesl černý oblečení, abychom to měli v pravém stylu americké kriminálky. Nikdo z toho neměl dobrý pocit. Ale Danny měl pravdu. Jsme jeho kámoši a mohli bychom to pro něj udělat. A navíc si to v dohledné době od něj vybereme. Bylo asi deset večer a my jsme stáli před Národní bankou. Celá budova byla tmavá, jen hlavní hala byla osvětlená a stáli tam dva velcí hlídači v černých oblecích a sluchátkem v uchu. Byly

děsivý a kdybychom tam jen tak nakráčeli, asi by nás dovnitř nepustili. Jenže jak se dostat nahoru? Byli jsme v koncích a chtěli jsme to vzdát. Což jak teď vím, by bylo to nejlepší řešení. Jenže v tu chvíli jeden z hlídačů někam odešel. Ten druhý se otočil k pultu za ním a hledal něco v papírech. To byla naše šance. Sice to bylo dost riskantní, ale šli jsme dovnitř. Opatrně a velmi pomalu jsme otevřeli velké skleněné dveře. Nikdo nás neslyšel. Nepozorovaně jsme se dostali až k postrannímu schodišti. První část byla splněna.

Teď jsme začali Dannyho teprve nenávidět. Vyjít všechny ty schody až do dvacátého patra bylo to nejhorší, co kdo z nás kdy zažil. Možná až na Seana. Jakmile jsme došli ke dveřím vedoucím do patra s kanceláři, pootevřeli jsme dveře a nakoukli, jestli tam někdo není. Všude bylo zhasnuto a nikde nikdo. Vešli jsme dovnitř. Rozsvítili jsme baterky. Pak jsme se rozdělili. Procházel jsem malou chodbičkou a proplétal se mezi umělými zdmi. Jenže všechny ty kanceláře vypadaly úplně stejně. Najednou jsem uslyšel tlumený výkřik Mathewa: „Hej, tady to je.“ Všichni jsme se dostali k Matheowi. „Určitě je to tady. Poznávám to z Dannyho popisu.“ řekl Mat. Pak to bylo na Stuartovi. Sedl si k jejímu počítači. Když ho zapnul, modré světlo nás všechny ozářilo. Začal tam něco ťukat. Na monitoru se objevili písmenka a různé znaky. Pak obrazovka ztmavla. Naštvaně jsme se na něj podívali, jenže najednou se počítač zase rozsvítil. Teď jsme měli přístup ke všem jejím souborům v počítači. Najednou jsem se podíval na její fotku na stole. Že by tahle milá dívka s dlouhými černými vlasy mohla dělat něco takového. „Hotovo. Soubor je stáhnut a posláný Dannymu. Práce skončila.“ Řekl Stuart a vítězně se opřel do židle. Kdybychom to teď vypnuli, ještě by to pořád bylo v pohodě. Jenže pak se ozval Sean. „Hele, chlapi, zaplatí nám vůbec Danny?“ zmínil se Sean. „Na co tím narážíš?“ zeptal se Mathew. „No ta ženská má přece v počítači čísla k účtům zákazníků ne? Co kdybychom si od nich trochu půjčili?“ začal Sean a šibalsky se usmíval. „To nemyslíš vážně.“ Řekl jsem mu a podíval jsem se na ostatní. „No, mě v práci taky nedávají moc.“ odpověděl Stuart. Mathew souhlasně zakýval hlavou. V tu chvíli bylo rozhodnuto. Opravdu ukradneme peníze některých klientů. Bylo to hotové během minuty. Ani jsem to nestihl postřehnout. Stuart říkal, že je to jen pár peněz, že si toho ani nevšimnou a že nám je všem poslal rovným dílem na účty. Jak tiše jsme se do banky dostali, tak jsme se nepozorovaně vyplížili i ven. A bylo to.

Jenže další den nás všechny trápilo svědomí. Nedalo se to unést a tak jsme se domluvili, že to řekneme aspoň Dannymu. Dopoledne jsme se vypravili do Národní banky. Normálně jsme vešli hlavním vchodem dovnitř jako každý jiný. Vyjeli jsme výtahem do dvacátého patra, ale to co jsme tam viděli nás vyděsilo. Všude stála policie a vyslyšela pracovníky. „Odhalili nás.“ zašeptal nám Mathew. Stáli jsme na místě a nemohli se hnout. Jenže najednou se Sean rozešel směrem k Dannymu a začal mávat. Bylo to pro něj naprosto normální chodit kolem policie. Rychle jsme ho stáhli zase zpět. Danny si nás ovšem všimnul. Rozhlédl se a šel k nám. „To je vaše práce?“ bylo první, co nám řekl. Podívali jsme se zahanbeně do země. „Jo byla.“ řekl klidně Sean. Pak jsme se chvíli všichni hádali. Pak ale Danny řekl omylem až moc nahlas: „Řekl jsem vám, abyste Megan z počítače stáhli jen ten deník a ne abyste ukradli čísla účtu a pomocí nich vykradli banku!“. Bohužel nás slyšeli všichni. I ta policie. Okamžitě se k nám rozběhli. Zatkli nás, i Dannyho a odvedli

nás ven z budovy. Na stanici s námi udělali výslech a pak odvedli do vězení, kde jsme všichni strávili tři roky. Od té doby jsme se neviděli. Jak by to asi dopadlo, kdybychom neukradli ty peníze, nebo kdyby nás nechytli?

(Příběh volně souvisí s příběhem Anety Ondovčákové)

Klára Sychrová